

tænkt Barn gives til Amme, uden at Pleieforældrene eller Ammen ere blevne underrettede om, at Smitte eller Mistanke om Smitte er tilstede; Udvalget har imidlertid ikke troet at burde foreslaa nogen egentlig Straf for denne Handling, der uden Tvivl i mange Tilfælde sler af Uagtsomhed, hvorimod Erstatning billigtvis maa kunne kræves til den, som herved mistar sin Sundhed, og Udvalget antager ogsaa, at en Bestemmelse herom vil være tilstrækkelig til at skjærpe Opmærksomheden hos de offentlige Myndigheder, navnlig Fattigvæsenet, som oftere have den Opgave at sætte spæde Børn i Pleie: — Det vil formentlig være rigtigt i Loven udtrykkeligt at udtale, at ethvert Barn, hvis Moder er angreben af Sygdommen, eller tidligere har lidt af den i nogen af dens konstitutionelle Former, skal anses som mistænkt for Sygdommen indtil 3 Maanedre efter Fødselen; denne Termin er sat i Overensstemmelse med Loven om Krokopeindpodning af 4de Februar 1871 § 9.

Det Polititilsyn med Løstgæstige Fruentimmer, hvortil der ved Lovudkastets § 2 og de derpaa følgende Paragrafer er søgt Lovhjemmel, er uden Tvivl aldeles nødvendigt, dersom ikke Sygdommen skal vinde en meget stor Udbredelse. Men det kan ikke negtes, at Paragrafens Bestemmelse om, at et Fruentimmer, som modtager en Advarsel til Politiprotokollen, ikke skal kunne underkastes Løgeundersøgelse, med mindre hun enten dertil giver sit Samtykke eller vedgaar at søge Erhverv ved Utugt, let kan føre til, at nogle af de med Bønsyn til Smitens Udbredelse farligste Fruentimmer unddrage sig denne. Udvalget har derfor taget under Overvejelse, om man ikke uden at træde Hovedgrundsetningen i denne i og for sig bifaldsværdige Bestemmelse for nær, kunde ændre den saaledes, at den ikke traadte det praktiske Formaal alt for hindrende ind. I denne Anledning har man først henvendt Opmærksomheden paa, at et Fruentimmer kan være meget løstgæstigt, og selv vedgaar dette, uden at hun just søger Erhverv ved Utugt, eller i alt Fald uden at man kan faae hende til at vedgaa, at hun gjør det, og i dette Tilfælde finder Udvalget ikke, at der er tilstrækkelig Grund til at skaane hende for Løgeundersøgelsen. Dernæst finder Udvalget ikke, at der er Grund til at kræve hendes Samtykke, naar Undersøgelsen kan foretages af en Kvinde, der har den hertil fornødne Indsigt. Dette vil først kunne naas paa en ret tilfredsstillende Maade, naar vi have faaet autoriserede Læger af Kvindekønnet; men Udvalgets Flertal har dog troet at burde henvise til, at dersom det ved nærmere Undersøgelse skulde findes, at der her i Landet kunde skaffes Personer af Kvindekønnet den til en saadan Undersøgelse fornødne specielle Dygtighed (hvilket efter de forskjellige Meninger, der herom ere fremsatte af Sagkyndige, endnu maa anses for tvivlsomt), da vil Undersøgelsen kunne over-

drages en saadan Kvinde, og i dette Tilfælde bortfalder da Nødvendigheden for at kræve det paagældende Fruentimmers Samtykke.

Mindretallet samstemmer vel fuldstændig med Flertallet deri, at Muligheden for den veneriske Smittes virksomme Modarbejdelse vil være stærkt, naar kyndig kvindelig Medhjælp kan tilveiebringes ved de omhandlede Løgeundersøgelser; men det kan ikke lade sig tilfredsstille ved, at disse kun skal kunne overdrages dertil oplærte og autoriserede Kvinder, og det ønsker derfor den Grundsetning slaaet fast ved Loven, at, saa snart og saa vidt slige Kvinder findes, skal intet for Løstgæstighed stærkt Kvindfolk, om hun end vedgaar at have søgt Erhverv ved Utugt eller at søge et løstgæstigt Leveet, kunne tvinges til at lade sig undersøge uden af En, som tilhører hendes eget Køn. Ligeledes anser Mindretallet det for saa vigtigt, at de Kvinder, som i sin Tid maatte komme til at foretage slige Undersøgelser, have Kyndighed og Ovelse ikke alene i at bedømme Sygdommens Kjendetegn, men ogsaa i at helbrede den, at det har Betænknelighed ved at støtte et Forslag som det af Flertallet opstillede, med mindre det kun faar en midlertidig Karakter. Brister det nemlig paa Kyndighed, vil Sygdommen i mange Tilfælde let blive forverlet med andre, og hvor den, som undersøger, ikke tillige har Ret til at helbrede, vil den omhandlede Undersøgelsesmaade lidt kun være et unyttigt Omsvøb.

Udvalget finder ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til at udelukke simpelt Fængsel fra de Straffe, der kunne ifændes for Løstgæstighed. Derimod er man enig i, at Rvængsarbejde ogsaa kan være en passende Straf for denne Forbrydelse, og har foreslaaet Lovudkastets §§ 3, 5 og 6 omredigerede i Overensstemmelse hermed.

Den i § 5 indeholdte Bestemmelse, at et Fruentimmer, som overtræder det hende givne Tilhold, og derefter findes smittet, skal undergives de ved Regulativ eller Vedtægt fastsatte Bestemmelser om Tilsynet med løstgæstige Fruentimmer, finder Udvalget Intet at erindre imod; kun anser man det for vigtigt at tilføie, at hun ikke mod sin Villie kan tilpligtes at tage Ophold i et offentligt Hus, med mindre hendes senere Opsørelse gjør en saadan Forholdsregel nødvendig, efter som Opholdet i et saadant Hus maa antages at svække de Udfigter, der ellers kunde være til at redde hende for Samfundet.

Derimod maa Udvalgets Flertal modsætte sig Bestemmelsen i Lovforslagets § 6, at det Samme skal kunne ske ved et Fruentimmer, som anden Gang er dømt for Utugt, selv naar hun overholder de hende givne Tilhold. Man antager nemlig, at de gavnlige Virkninger af denne Lov især bør ventes af Forskrifterne i dens §§ 1—3, saaledes